

Permanent krig eller fredelig udvikling: Lyndon LaRouches unikke tilgang

Ugentlig dialog med Schiller Instituttets stifter og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 3. april 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 3. april 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Hvis du har spørgsmål eller kommentarer, kan du maile dem til questions@schillerinstitute.org.

Vi befinder os midt i et utroligt anspændt øjeblik i historien, hvor der i de seneste dage har været udviklinger, som truer med at forvandle konflikter til regionale krige og endda verdenskrig. Der var det israelske angreb på et iransk konsulat i Damaskus, det israelske mord på syv nødhjælpsarbejdere i Gaza er bare et par af de grusomheder, der fortsætter der. Og så har kyndige antiterror eksperter peget på MI6 og CIA som de sandsynlige bagmænd bag angrebene på Crocus City Hall-begivenhederne i Moskva, masse mordet der.

Det første spørgsmål handler om den strategiske krise og den voksende spænding fra en kontakt i Oakland, Californien, som skriver: "Helga, hvor tæt er vi på en verdenskrig? Og hvordan kan vestlige ledere være så tåbelige eller onde, at de bliver ved med at iværksætte så farlige provokationer?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg er ikke i stand til at sige, hvor tæt på vi er, men vi er meget tæt på. For begge disse såkaldte regionale kriser, i Sydvestasien og i Ukraine, har begge det umiddelbare potentiale for optrapning, forsætligt eller ej, ved et uheld eller ej, men det er nok til at være helt søvnløs. Og jeg ville ønske, at flere mennesker ville få søvnløse nætter, for hvis vi går i søvne igen, som vi gjorde, da vi gik i søvne ind i Første Verdenskrig, og hvordan Anden Verdenskrig også var noget, der kunne have været forhindret, og nu er vi ved at gøre det samme med lignende argumenter – "Hurra for krigen" mod Rusland, dæmonisering af hele lande og systemer. Men det, jeg synes er mest bekymrende, er noget, der er dukket op både i forhold til USA og Israel, og det er den tilsyneladende og åbenlyse tilsidesættelse af international lov.

Og jeg synes, at det mest ildevarslende og grelle eksempel er USA's svar på disse resolutioner og beslutninger fra FN's Sikkerhedsråd med argumentet om, at de betragter dem som "ikke-bindende". Det bekymrer mig mest, for hvis USA holder fast i det – jeg mener, vi har et system, nemlig FN, vi har Den Internationale Domstol, som træffer beslutninger; for nylig meget klart i forhold til, hvad de krævede af Israel for at stoppe folkedrabet der, som blev fuldstændig ignoreret; men også når Den Internationale Domstol træffer en beslutning, går den til FN's Sikkerhedsråd for at blive gennemført. Og så, hvis USA praktisk talt gjorde FN-systemet ubrugeligt ved konstant at nedlægge veto mod enhver sådan beslutning, men i den allerseneste undlod de at stemme, hvilket betød, at resolutionen blev vedtaget. Men da talsmanden for Det Hvide Hus eller udenrigsministeriet blev spurgt om det, sagde han: "Vi betragter dette som ikke-bindende." Det betyder, at FN's Sikkerhedsråd, som er den eneste eksisterende og faktisk højeste institution for international lovlighed, "regelbaseret orden" om du vil, hvis det bliver ignoreret som "ikke-bindende", så er vi virkelig i problemer: For det betyder, at der ikke er nogen institution, der kan appelleres til, og vi

er på vej ind i en fuldstændig tilstand af jungle-lovløshed.

Og selvfølgelig skete det samme med Israel, med angrebet på de syv nødhjælpsarbejdere fra World Central Kitchen, som leverer mad til mennesker over hele verden, men især også nu i Gaza. Og som det nu forlyder, var det på forhånd annonceret, at denne konvoj ville køre og fortsætte, for intet skete uden at tjekke med IDF i Gaza, og så skete angrebet, hvor syv mennesker blev dræbt. Israel sagde naturligvis, at det var en fejl, og Netanyahu undskyldte på sin vis. Men det er 99,9% umuligt, at det var et uheld. For hvis du har en så anspændt situation, at – det er en komplet overtrædelse af enhver regel! Og det betyder, at hvis vi ikke er i stand til at rette op på det på kort sigt: Vi har en situation i Ukraine, som er på kanten. Vi har en situation efter det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus, som igen er et komplet – jeg mener, forestil dig bare, hvis Rusland havde angrebet den amerikanske ambassade i Luxembourg eller et andet sted, hvad ville det internationale ramaskrig så ikke have været. Men her kommer Israel, og de angriber et iransk konsulat i Damaskus og dræber to højtstående militære kommandanter og syv andre mennesker! Jeg har slet ikke hørt sådan et ramaskrig. Og den dobbeltmoral, den er ikke skjult: Den bliver set af alle, af det Globale Syd, af den Globale Majoritet. Og bortset fra denne stigende tilstand af lovløshed er jeg virkelig bekymret for, at USA's, briternes, EU's og Tysklands opførsel i verdens øjne bliver mere og mere foragtelig, utrolig, og det vil have en varig indvirkning.

Som en konsekvens af det øges opdelingen af verden. Jeg har lige læst en meget interessant artikel af den russiske analytiker Dmitry Trenin, som normalt er en meget nøgtern analytiker, og han beskriver grundlæggende, hvordan Vestens opførsel over for Rusland har forårsaget en fuldstændig ændring i Ruslands orientering, at de i årtier havde forsøgt at være en del af Vesten, at have gode relationer med Vestens institutioner, det skete i 1990'erne. Så forsøgte de at

tilpasse sig afvisningen i 2000-perioden og 2010; men nu, i en årrække på grund af Vestens opførsel, har de dybest set givet helt op, og de ignorerer helt relationerne med Vesten og vender sig mod Asien, mod Kina, Indien, BRICS-landene, Shanghai Cooperation Organization. Og selvom det naturligvis er en reaktion og et tilbageslag for disse politikker, tror jeg, at vi virkelig bevæger os mod noget, der er meget værre end en ny kold krig, for hvis der ikke er mere forståelse for, at vi er den eneste menneskehed på grund af det, der foregår, tror jeg, at konsekvenserne kan være absolut fatale for hele civilisationen.

Så svaret på dit spørgsmål er, ja, jeg tror, vi er meget tæt på en potentiel atomkrig, og det burde virkelig gøre alle søvnløse.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en fremtrædende talkshowvært og podcaster, som er meget bekendt med dit og Lyndon LaRouches arbejde. Han skrev dette spørgsmål om den igangværende snak i Europa om et Trump-præsidentskab og behovet for at forberede sig på det. Men han sagde, at han i mellemtiden ser på begivenhederne i Storbritannien, og han spekulerer på, hvad du mener om dette, at du har sygdomsangsten i den kongelige familie med kong Charles og Kate Middleton, du har sammenbruddet i støtten til Tories og Labour, genkomsten af David Cameron, der var involveret med Obama i ødelæggelsen af Libyen. Han siger: "Tror du, at briterne er i gang med at orkestrere et politisk skift for at håndtere fiaskoerne i Ukraine og Gaza?"

ZEPP-LAROUICHE: Hvis de gør, har jeg bestemt ikke bemærket det, og jeg ville være meget skeptisk, for alt, hvad jeg kan se, er, at briterne i den seneste periode har været dem, der altid har skubbet på, sat tropper ind i Ukraine og alle disse ting. Så hvis jeg forstår spørgsmålet korrekt, at du med et politisk skift mener, at de vil stoppe med det, er jeg ikke ligefrem optimistisk i forhold til at kunne se noget.

Det, jeg i stedet ser, er en ubønhørlig indsats fra NATO's side for at cementere den nuværende politik. Der har lige været et møde under ledelse af Stoltenberg, hvor man foreslog, at NATO skulle vedtage en såkaldt "Trump-sikker" politik ved at forpligte alle NATO-medlemmer til at finansiere en pakke på 100 milliarder dollars, så selv om USA dybest set ikke længere ville være en del af det, med et nyt Trump-præsidentskab, så ville den nuværende rustningspolitik over for Ukraine blive videreført.

Det finder jeg meget utroligt, for der er ingen måde, hvorpå denne krig kan fortsætte meget længere, for vi er tydeligvis ved at nå grænsen, og mange internationale militæksperter siger dybest set, at ukrainerne simpelthen af mandskabsmæssige årsager ikke kan fortsætte denne krig meget længere, og hvad handler denne NATO-politik for permanent, kontinuerlig krigsførelse derfor om?

Jeg synes virkelig, at NATO burde nedlægges. Jeg synes, de skulle have været opløst for 30 år siden, senest i 1991, da de mistede al eksistensberettigelse, og de tydeligvis har forvandlet sig fra en nordatlantisk defensiv militæralliance til en global offensiv militæralliance. Og jeg tror, at vælgerne i alle lande vil gøre klogt i at stemme på en sådan måde, at det ikke kan opretholdes. (Vælgernes stemmer betyder ikke meget i disse dage, men ikke desto mindre må der mobiliseres for at ændre det).

Så jeg ved det ikke: Jeg er ikke optimistisk med hensyn til en sådan ændring, eller jeg kan have overset den.

SCHLANGER: Der er et slags opfølgende spørgsmål fra John Nunez. Han spørger: "Tror du, at USA, Storbritannien, EU og NATO fredeligt vil opgive deres drøm om et unipolært verdenshegemoni, som Sovjet gjorde i 1991, i betragtning af deres fejlslagne politik?"

ZEPP-LAROUICHE: Jeg er bange for, at svaret på dette er et

klart og tydeligt " Nej". Fordi Sovjetunionen i 1991 blev opløst fredeligt, der var ingen tanks. De var allerede tidligere gået med til en fredelig tysk genforening, og det var i en vis forstand held, en af disse sjældne stjernestunder i historien [Sternstunde des Menschheit], som blev helt og aldeles overset. I betragtning af hele retningen for NATO og USA, Storbritannien og EU er de i stigende grad så meget rettet mod militarisering, det militærindustrielle kompleks, at jeg ikke kan se, at de skulle kunne opløses fredeligt.

Det, der kunne ske, er nogle uventede udviklinger – jeg mener, som tingene går nu, især med den mulige baggrund, der kommer ud efter dette terrorangreb ved Crocus City Hall-koncerten nær Moskva, tror jeg, at Rusland er fast besluttet på absolut at straffe dem, der stod bag det, og at – jeg tror, de vil gå efter en militær løsning i Ukraine, uanset hvad det måtte medføre. Det kan ske. Det kan overraske nogle vestlige mennesker. Jeg tror, der er en bevidsthed om faren for en optrapning: For eksempel svarede den videnskabelige rådgivningstjeneste i det tyske parlament på et spørgsmål fra en parlamentariker i Forbundsdagen, at selv om Frankrig trækker NATO-tropper ind i Ukraine, betyder det ikke automatisk, at NATO's artikel 5 tages i brug eller kan tages i brug, fordi det er en national beslutning fra Frankrigs side, som ikke involverer et angreb på Frankrig.

Så jeg tror, at folk er klar over det, men er det nok? Jeg mener, man har en fornemmelse af, at der er – jeg kiggede lige på det i en anden sammenhæng for et par dage siden: Stemningen før Første Verdenskrig var vanvittig, og folk sagde: "Lad os gå i krig! Hurra, lad os få krig!" og der var en krigslyst, og folk havde ingen anelse om, at denne krig ville vare i fire år og ende i blodige kampe i skyttegravene, hvor de franske og tyske soldater i skyttegravene i Verdun ville bevæge sig frem og tilbage, frem og tilbage, og dræbe hinanden i et absolut meningsløst blodbad.

Og ved slutningen af den krig var intet opnået.

Det, der var opnået, var død og ødelæggelse af en hel generation i Tyskland. Folk var blevet rodløse, og denne rodløshed plus de uretfærdige foranstaltninger i Versailles-traktaten betød, at det blot var springbrættet til Anden Verdenskrig. Og så skete der stort set det samme igen, denne gang især med Rusland.

Så jeg tror, at hvis man sammenligner dette, så er det virkelig sindssygt, som nogle politikere siger: "Lad os føre krigen til Ruslands territorium!" Men det er sindssygt! Du ved, Albert Einstein, som har ry for at være et geni, formulerede den berømte sætning, at hvis man bliver ved med at gøre det samme igen og igen og forventer et andet resultat, så er det definitionen på sindssyge. Og jeg tror, det er præcis det, vi ser lige nu, for det, der førte til Første Verdenskrig, var denne dæmonisering af den formodede fjende og geopolitiske motiver, og vi ser præcis det samme udspille sig igen. Naturligvis er forudsætningerne anderledes, historien er anderledes, men principperne for motivation er de samme.

Så jeg tror, vi befinder os i et meget farligt øjeblik, og jeg kan kun opfordre jer alle: Hvis I deler mine bekymringer, så slut jer til os i vores internationale fredskoalition, fordi vi forsøger at gøre folk mere bevidste om faren og få dem til at vedtage løsninger, som stadig kan stoppe dette.

SCHLANGER: Jeg har et par forslag fra folk om, hvordan man kan håndtere situationen. En af dem spørger om anmodningen fra den palæstinensiske FN-observatør i dag om, at Palæstina bliver accepteret som medlem af FN. Synes du, det er en god idé?

Og så spurgte den samme person også, om vi har henvendt os til rige arabiske lande som U.A.E. eller Qatar for at få dem til at støtte og hjælpe med at finansiere Oase-planen?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg mener, at begge dele bør gøres. Jeg mener naturligvis, at oprettelsen af en palæstinensisk stat, selv om den ikke umiddelbart vil blive anerkendt af Israel –

naturligvis ikke med den nuværende regering – men det ville sende et signal. Nu har jeg ikke studeret det forslag ud fra et folkeretligt synspunkt, men spontant ville jeg svare ” Ja”.

På det andet spørgsmål synes jeg, at alle nabostater til Israel og Palæstina bør investere i deres egen fremtid! For det er så indlysende, at hvis hele den sydvestasiatiske region bliver ødelagt af krig, og nu er vi virkelig – jeg mener, forestil dig bare, hvis iranerne, som indtil nu har forsøgt meget ihærdigt ikke at blive trukket ind i en generel krig. Hizbollah har reageret relativt beskedent: De kunne have reageret på disse gentagne angreb fra israelerne, som de så besvarede og så videre, men det hele blev holdt på et meget lavt niveau, fordi alle naturligvis forstår, at hvis det kommer til en regulær krig mellem Israel og Iran, selv brugen af atomvåben er ikke et tabu, Iran har jo i nogen tid været ekstremt tæt på Rusland og Kina – vi kigger ind i øjet på Tredje Verdenskrig. Og selv hvis det ikke går så vidt, hvis det bare bliver en generel krig i Sydvestasien, der fører til ødelæggelse, krig, fordrevne mennesker, forarmede mennesker, terroriserede mennesker, traumatiserede unge, så har man den næste generation af terrorisme lige der, og det ville være noget, ethvert land i regionen må frygte.

Så det er hele formålet med vores Oase-plan, at den ikke begrænser sig til Israel og Palæstina, men at den helt klart henvender sig til alle de store lande i Sydvestasien, inklusive naboerne, som endda rækker ind i Centralasien og videre ind i Sydasien, fordi alle disse lande bør have, og virkelig har, en grundlæggende sikkerhedsinteresse i, at denne region endelig finder fred og rolig udvikling.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche fra Schiller Instituttet. Den Oase-plan, hun taler om, vil være fokus for en online-konference den 13. april, som Schiller Instituttet er medsponsor for. Og du kan tilmelde dig den på Schiller Instituttets hjemmeside.

Her er et forslag fra Thomas, som er en regelmæssig bidragyder til vores ugentlige dialog. Han siger: Det Globale Syd kan efter hans mening tvinge det transatlantiske finanssystem i knæ ved at lade gælden eksplodere. "Jeg kan ikke se nogen anden måde at ændre det finansielle system til et mere retfærdigt og lige system, end ved at ødelægge det." Hvad er dine tanker om det, Helga?

ZEPP-LAROUCHE: Det kan ske, simpelthen fordi der kommer et punkt, hvor landene kommer til den konklusion, at det ikke giver dem nogen chance at forblive i det nuværende system. Det er ikke et ønsket resultat, for alt, hvad der er kaotisk, og man kan ikke – efter min beskedne mening – udføre en sådan operation som en kirurgisk, præcis ting. Det vil være kaotisk. Du vil få kollapsende valutaer, kollapsende markeder, afbrydelser i produktionskæden. Så alt, der er kaotisk på den måde, er ikke ønskværdigt af den simple grund, at det kan få uforudsete konsekvenser. Det kan også udløse militære aktioner af en eller anden slags.

Så som jeg sagde, kan det komme dertil, for hvis der absolut ingen vilje er til at indgå i en fornuftig diskussion, kan det blive konsekvensen. Men den langt mere ønskværdige vej at gå ville være at gøre præcis det, jeg har foreslået nu, siden den særlige militære operation i Ukraine startede – og det var en særlig militær operation i begyndelsen. Det var ikke meningen, at den skulle omfatte hele Ukraine, og slet ikke det, den er blevet til nu. Jeg foreslog en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, og hvis man ser på de ti principper, som jeg foreslog som stof til eftertanke fra begyndelsen af en sådan diskussion, så indeholder de eftertrykkeligt forslaget om en ny international finans- og kreditmekanisme, et nyt kreditsystem i traditionen fra Bretton Woods, som det var tænkt af Franklin Roosevelt, ikke ligefrem, hvad det blev til, for det var efter Roosevelts død, og det bedste ved det var ideen om at have omfattende kredit, langsigtet kredit til udvikling af det Globale Syd, til at hæve levestandarden i det

Globale Syd. Det var den vigtigste del af Roosevelts hensigt, men på grund af hans alt for tidlige død fik Churchill og Truman ændret det, så det kun hjalp velstanden i den såkaldte avancerede sektor. Men ikke desto mindre er ideen om et Bretton Woods-system med guldreserver og faste valutakurser en køreplan for, hvor man kan starte en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som absolut skal omfatte en velordnet reorganisering af det finansielle system.

Er kræfterne i verden nu klar til at gå den rationelle vej? Det kan jeg kun håbe! Og hvis ikke, kan det komme til det, du siger.

SCHLANGER: OK. Nogen skrev ind og spurgte, om du havde nogen kommentar til samtalen mellem Xi Jinping og Joe Biden?

ZEPP-LAROUICHE: Tja, det er en lille lysstråle. Ifølge kinesernes udmeldinger var de meget positive over for diskussionen. De betragtede det som en fortsættelse af deres topmøde den 15. november i San Francisco, og de lagde grundlæggende meget stor vægt på, at Biden forpligtede sig til ét-Kina-politikken, til ikke at støtte Taiwans uafhængighed, og Biden sagde også, tror jeg, at forholdet mellem disse to lande er det vigtigste forhold i verden, hvilket ingen kan benægte, i betragtning af at det er de to største økonomiske magter i verden.

Så jeg tror, at med en beskeden forventning vil jeg sige, at det bestemt er godt og bedre end alternativet.

SCHLANGER: Vi har en anden fast bidragsyder, som spørger: "Hvilke kanaler ville være acceptable for parterne til deeskalering?" Og så spørger han: "Hvis der ikke er sådanne kanaler, kan folkets magt så gøre en forskel?"

ZEPP-LAROUICHE: Jo, der er kanaler. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi har pave Frans, som i sit "Urbi et Orbi"-budskab til påske igen meget, meget kraftigt krævede fredelige løsninger på de to store kriser: en forhandlet fred,

våbenhvile, og han henledte især opmærksomheden på ofrene, børnene og andre. Så jeg tror helt sikkert, at paven er sådan en kanal, for han er helt sikkert en, der er upartisk, som virkelig forsøger at være i kristendommens ånd, og derfor har han et meget vigtigt omdømme blandt alle de andre religiøse ledere. Så jeg synes bestemt, at den kanal skal bruges og fremhæves.

Så har man andre kanaler: Der er Kina, som har fremsat et forslag både for Ukraine, et 12-punkts fredsforslag; der var en kinesisk udsending i den seneste periode, som rejste i regionen. Kina har også fremsat et forslag om en omfattende konference om Mellemøsten, som de desværre ikke er særlig aktive i at fremme, så vidt jeg kan se lige nu, men det er helt sikkert en kanal. Jeg vil tro, at der sandsynligvis er andre kanaler for folk af god vilje.

Men jeg tror tydeligvis ikke, det er nok. Så jeg synes, det var vigtigt, at der var 120 påskemarcher i Tyskland i påsken. De var en lille smule større end sidste år, men langt fra store nok. Jeg synes, at sådanne demonstrationer på gaden er ekstremt vigtige. Lige nu har vi for eksempel en meget vigtig ung mand ved navn Larry Hebert, et 26-årigt inaktivt medlem af luftvåbnet, som lige har startet en sultestrejke foran Det Hvide Hus på grund af det, han ser i Gaza, og han ønsker at gøre det til støtte for Aaron Bushnells selvaftbrænding. Desuden var han i den afdeling, hvor det kontinuerlige våbensalg fra USA til Israel foregår hver dag, og det er det, han protesterer imod. Han sagde, at det, der gjorde ham mest oprørt, var den absolutte tavshed fra de overordnede, de øverste i kommandoen, om Aaron Bushnells død, at de ikke fandt nogen omtale, ikke ét ord! Og det viser igen den absolutte splittelse mellem etablisementet og folket.

SCHLANGER: Jeg har et par spørgsmål mere til dig, Helga. Det første er fra en professor fra Algeriet, som skrev om den atomaftale, som Algeriet og Rusland netop har underskrevet. Og han sagde: "Det ser ud til at pege i retning af et potentiale

for voksende energiuaafhængighed for afrikanske nationer. Det er efter min mening et positivt skridt væk fra det gamle koloniale forhold. Hvad er dit syn på dette?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er fremragende. Jeg lykønsker Algeriet med denne aftale, for det er tydeligvis den rigtige vej at gå: Man har brug for kilder med høj energi- og strømningsdensitet. Det er også en indirekte polemik mod EU's dumhed, som ville have de nordafrikanske lande til at levere alle former for "grøn" energi, som ikke fører nogen steder hen. Og snart vil Algeriet være et mere magtfuldt økonomisk land end Tyskland, hvis Tyskland fortsætter på den grønne vej, hvilket ikke er, hvad jeg ønsker, men det er sådan, det går lige nu. Så jeg vil gerne opfordre dit land og alle andre lande til at fortsætte ad den vej, for fjerde generations atomenergi er i sig selv sikker. Der er stadig mange mennesker, der er imod atomkraft, men de forstår ikke, at propagandaen imod atomkraft var baseret på så mange løgne og meget få muligheder for at korrigere dem. Og selv om der var nogle svagheder, er de blevet overvundet. Den fjerde generation er i sig selv sikker; du har thoriumcyklussen, og du har snart termonuklear fusionskraft. Så det er virkelig vejen til uafhængighed.

Og atomenergi og suverænitet er synonyme. Så tillykke med det.

SCHLANGER: Her er et sidste spørgsmål til dig fra en aktivist. "Jeg har lige hørt, at du er blevet interviewet af Kim Iversen. Det er jo fantastisk! Og jeg kan ikke vente med at se det. Hvordan kan vi få mere eksponering for dig og LaRouche-bevægelsen, i betragtning af censuren mod dig?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, der er Kim Iversen-interviewet. Vi har delt det op i segmenter. Der er et afsnit om Oase-planen og nogle andre afsnit. Så mit forslag er at bruge disse videoer, sende dem til andre tv-stationer; eller tage denne webcast og sende linket til alle de mennesker, der burde udsende, hvad

medlemmer af vores bevægelse har at sige. For jeg ville have bedre ting at lave, men der er sådan et vakuum af fornuft i politik, at enhver, der hjælper os med at fokusere på løsninger, er så påtrængende. For der er endda folk, der er imod de farlige politikker, som visse kredse promoverer lige nu, men meget få mennesker fokuserer på faktiske udveje! Og jeg tror, at på grund af min afdøde mand Lyndon LaRouches arbejde, LaRouche-bevægelsen, Schiller Instituttet, er vi i en vis forstand en fabrik for løsninger, for det er den måde at tænke på, som Lyndon LaRouche lærte os alle.

Så derfor, hjælp os med at få ordet ud med det eksisterende program, og prøv at fortælle dem, at de bør være en del af – Åh! Der er en virkelig vigtig udvikling: Jeg bør slutte med en virkelig positiv bemærkning. Der er lige nu en ny resolution, som jeg lige har læst, kun få minutter før denne udsendelse startede, af et faktisk ret stort antal journalister fra den første og anden kanal i Tyskland, NV Deutschlandfunk, som er en slags officiel radio, og mange af dem har underskrevet med deres navn; andre har sat deres navn hos en notar, fordi de stadig frygter problemer, hvis deres navn er kendt. Men de protesterer kraftigt mod forsøget på at udnytte den offentlige radio og tv til at fremme NATO's linje. Og de opfordrer folk til at vende tilbage til journalistiske principper. Jeg synes, det er fantastisk! Det er en virkelig god udvikling, og det viser, at hvis man organiserer nok modstand, kan noget bryde igennem. Men i mellemtiden må I slutte jer til vores bestræbelser på at få vores budskab ud, for indtil vi kommer igennem til disse medier, kan der stadig gå lidt tid.

SCHLANGER: Jeg kan godt lide, hvad du sagde, Helga, om at LaRouche-bevægelsen er en "fabrik af løsninger". Det er en fabrik, der ikke kan lukkes ned af afindustrialiseringsbevægelsen.

Så Helga, tak fordi du var med os igen i denne uge, og forhåbentlig vil de spørgsmål, som folk har stillet, få dem til at tænke og handle. Og på dette tidspunkt er det

aktiveringen, der er vigtigst. Har du nogle afsluttende ord?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg kan kun bede dig om at få din bagdel op af sofaen. Det lyder måske ikke så høfligt, men jeg mener det virkelig, for det her er det farligste øjeblik, vi nogensinde har haft! Og hvis tingene går galt, eksisterer vi måske ikke længere! Så faren for atomkrig er meget reel, og vi er nødt til at ændre politik, for de nuværende magthavere har tydeligvis fået en mærkelig fejl i hjernen, som forhindrer dem i at tænke. Så vi har brug for, at du bliver aktiv sammen med os, for det haster mere end nogensinde før.

SCHLANGER: OK Helga: Tak, og vi ses igen i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: På gensyn i næste uge.